

Gross Arnold mesél

Gross Arnold telerajzolja különös alakjaival, furcsán nőtt fáival, madaraival, csipkeépületeivel a világot. Ebbe a világba most harminc ablakon át tekinthetünk a művész November 7. művelődési központban rendezett tárlatán. Ha utána számolunk, jóval kevesebb alkotás van, mint hinnénk, hiszen egy karceről több nyomatot is készít. Ha még inkább utána számolunk, többre akadunk, mert egy-egy rajzon, egy-egy lapon belül is különböző színű nyomatok ritmusából áll össze az alkotás. Valahol itt van Gross művészetének titka. Úgy rajzol, ahogy nagyanak horgolták végig az életüket. S ebben a vége-hossza nincs

rajzolásban önmaga játékos egyéniségét, különös művészetét sokszorozza meg. Úgy idézi színes nyomott rézkarcain Brüsszelt, Amszterdamot, Rómát, Firenzét és Budapestet, a Kék álomok városát, hogy mindegyik saját meséink-álmaink fővárosa lesz. Bevezet bennünket a művészetek kertjébe, az emlékek közé, beszélget velünk a barátságáról, szerelemről, varázsfüvekről, madarakról. Odavezet bennünket azokhoz az ablakokhoz, melyek az ő birodalmára tekintenek. A szerelem virágai című lapján a versailles-i park szépen nyílt bokrai között, fái alatt mi mindannyian várjuk a szerelmet.

Kiállítási napló

A lapok lényegi, tartalmi eszköze a szín. A rózsaszínek, a kék, a zöld, a lilák, a sárgák lehetőleg árnyalatai. Ezek a színek még inkább mesék, az álmok birodalmába röptének bennünket, oda, ahol Gross Arnold magyar grafikusművész úgy alkot, hogy játszik, s úgy játszik, hogy alkot. Szegedi kiállítását — a februári Helikon Galériában rendezett önálló tárlat anyagát — Veress Miklós József Attila-díjas költő nyitotta meg tegnap, pénteken délután 6 órakor. A megnyitót követően levetítették a Gross Arnoldról készített Csudavilág című filmet.

T. L.

Húszéves tanácselnök

— Hogy fogják ezentúl szólítani?

— Gondolom, Panni, Anca, Annuska, Ani, sokféle képpen lehet. Mint eddig. Otthon kis Panni vagyok, mert anyukám is Anna.

Azért hiába mondja, sok minden változott körülötte. Űlés község új tanácselnökét kerestem, s Pannika, ez a törekeny, alacsony, babaarcú kislány ül velem szemben az elnöki szobában. Alig hiszem, hogy Tajti Anna húszéves. S egyelőre neki is ezzel van a legtöbb gondja, hogy fiatal.

Csak reklámnak?

— Azt mondta a választáskor az egyik hozzászóló, szégyen, hogy csak egy ilyen fiatal tudat tanácselnöknek jelölje. Más meg azt mondta: ha csak tévéreklámnak kell, azért ne válasszuk meg. Sokan replikáztak; bízni kell a fiatalokban. Én meg csak ültem és hallgattam, ahogy az élettapasztalat fontosságáról vitatkoztak. Aztán sum-mázták: ha fiatal az elnök, ha idős, ez a munka nem megy segítség nélkül.

És megválasztották. Egyetlen ellenszavazattal.

— A faluban ma is sokan mondják, hogy talán korai lesz ez a nehéz hivatal.

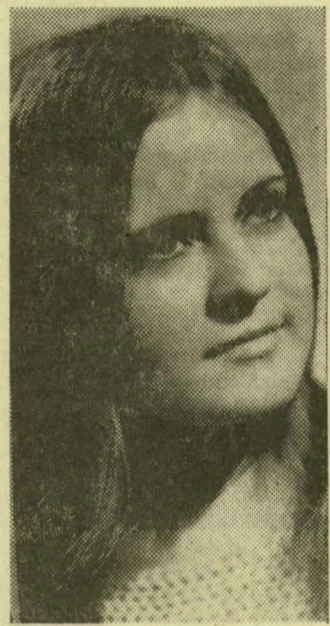
— Tudom. Ki így fogalmaz, ki meg úgy. A szomszéd néni, mikor meghallotta, összecsapta kezét: hogy mertek ezt rád szólni, kislánynom?!

— Nem fél a bizalmatlanságtól?

Elkomolyodik vidám, ke-rek arca.

— De. Attól igen. De azért a fiataloknál is vannak előnyei — hadd reklámozzam már ezt. Hiányzik az élettapasztalat? Igen, az valószínűleg, úgy legalábbis, ahogy arról az előttem járó generáció beszél. Viszont lesz fiatalos lendület bennem, tudja, én úgy hiszek a segítőkészségben, amit ígértek. Optimistán nézem a világot, és remélem, nem csüggedek el a rám váró sok feladat miatt soha.

Nem faggatom én, milyen feladatokat lát most, hiszen pár napja tanácselnök, a napokban lesz az első végrehajtó bizottsági ülés, amelyet ő vezet majd, s amelyen meg az elfogódottsága — amitől

drukkol — olyan természetes lesz.

„Ne idegeskedj!”

Az elhatározás megszületése érdekelt, hogyan döntötte el, hogy vállalja.

Február óta dolgozik a tanácsapparátusban, egy éve tanácstag.

Hívtak márciusban, beszélni akarnek velem. Akkor a pénzügyi dolgoztam, medítáltam is, mit akarhatnak. Mikor mondták, azt akarják tőlem megtudni, elvállalom-e, ha jelönek erre a tisztségre, úgy éreztem: talán kitört a szék lába, amin ülök. Imbolyogni kezdett velem. Persze, hogy nem tudtam felelni azonnal, de meg magamnak se. Sokáig beszélgettünk, estig. Még akkor is hol igent gondoltam, hol nemet. De válaszolni véglegesen nem mertem.

Hazafelé ugyancsak szentem. Azt mondja anyukám: hát hol voltál ilyen sokáig? Mondom. Néz rám. Megismételtem. Csak szóljon már valamit. „Te tudod, kislánynom. Csak ne idegeskedj.” Ennyit mondott.

— Ideges volt?

— Ez a szavajárása anyukámnak. „Csak ne idegeskedj.” Most aztán jól jött ki, el is nevettem magam. Mert akkor éppen idegeskedtem. Rettenő éjszakám is volt. Úgy végig gondoltam: nekem mindig jut valami nehéz feladat. A Rózsa Ferenc Gimnáziumban, Szegeden, KISZ-titkár voltam két évig, utána idehaza a faluban csúcsvezetőségi titkár. A legutóbbi választáskor hárman voltunk harminc éven aluli fiatalok, akik a tanácstestületbe kerültek. Feladat volt elég az elmúlt években. Aztán magammal is számot vettem: sikerül-e helyállni. Mint KISZ-titkár is, nemegyszer a vita pergtüzeben voltam. Mindent megtárgyaltunk, nagyokat vitatkoztunk, de én mindig hozzátettem: javaslatot is kérek, mondjátok meg, hogyan kell jól csinálni? Mert ha valami nem sikerül, az igen bosszant. Csakhogy ezúttal nagyobb dologról volt szó, mint a magam jó érzéséről: a több mint 3200 lakosú község ügyeiről is.

És kis Panni döntött. Azért ülünk most itt az elnöki szobában.

Most még ki-kiszalad a száján: megkérdezem... nem tudom pontosan. Hozzá is teszi: tisztában van vele, éjjel-nappal tanulhat, hogy kiismerje magát mihamarabb az államigazgatási ügyekben, ügyintézésben. Én meg óvnám: sose restellje, akkor se, ha majd sokat, majdnem mindent tud munkatervületén, hogy megkerdeszen bármit. Mindent nem lehet tudni. De a törekvését nagyon tiszteltem: „Most gyorsan át kell nézennem a közművelődésről szóló párt-határozatot, mert az első ülésen a művelődési ház

munkájáról tárgyalunk. A községben több mint 650 fiatal van, igen fontos megteremtési számokra a művelődést, szórakozást.” A komoly mondat után felröppen a mosoly; ha valamit, ezt tudom, mert hogy én is fiatal vagyok.

Ha nincs élettapasztalata, hát majd lesz, most vár rá még minden. Magánéletében is. Komoly udvarlója van, nem titok: vele is megbeszélte döntését. Hiszen nem „rövid távú versenynek” gondolta ő ezt a feladatot, hanem komoly céltudatossággal vágott neki.

Az igazi doppingster

— Tisztában vagyok vele: valójában alig ismernek az emberek. Itt nőtem fel, de hogy tekintélyt, elismerést tudjak magamnak szerezni, azt sokan kélik. Hogy rátermett vagyok-e, vagy csak egy merész csacsi kislány, azt én csak munkám-mal tudom megválaszolni. Nem hiszem viszont, hogy ebbe a munkába „belerázódni” kellene, úgy érzem, több kell: szeretni az embereket, érteni, érezni gondolataikat, és képesnek lenni a kemény munkára. Nézem, én szeretném legelőször is behajtani az ígéreket, amit kaptam biztatásul. Annyi mindenre szükségem van a községnek... Új óvodára, aztán kinnöttük a törpe vízművet is... soroljam? Én ezt is vállaltam, tudatosan, nem pedig azt láttam, hogy odaülök, abba a székbe.

Mély lélegzetet vesz, s igen határozottan folytatja. Most jut eszembe, egy szóval sem emlegette, az oly annyiszor hallott szokásos szabadkozást, amitől az újságíróknak égnék áll a haja: hogy nem tud ő nyilatkozni.

— Érdekes dolog ez: az emberek kicsit magukat is mérik most azzal, ahogy rólam vélekednek. Az idősebbek azt gondolják: „Hát aztán, én is csinálhatnám. Talán még jobban is.” És miért ne lehetne igazuk? A fiatalok meg? „Ha ő tudja, én is tudnám. Mi ebben a merészség?” Csak azt felelnem rá: nekik is igazuk van.

Tudom én azt, hogy nem nekem kellett születni, hogy Űliesen jó tanácselnök legyen. Más is nekivágott volna, tudta volna. És ez engem még doppingol is. Mert ha egy-két év múlva azt mondják rám, ha sikerül ügy bizonyítanom, hogy ügy vélekedjenek, jól csinálja ez a Panni — addigra tán nem is leszek már „kis Panni” —, akkor azt is gondolhatom majd: szívesen segítenek, támogatnak, hogy jól, még jobban menjenek a dolgok Űliesen. Szeretném, ha olyan pillanatot sose következne el, amikor mentegetőzőm kellene, mikor magamban azt kellene gondolnom: fiatal voltam, mély vízbe dobtak, s talán ez baj volt. Jól akarok úszni mély vízben is.

— Na, de azért most molsolyogjon Pannika, mert ez olyan nagyon, de nagyon komoly volt!

Válaszol rámnevet. Egy asszony lép be az ajtón.

— Csókolom, Valika néni — köszön az elnöknek.

— Szervusz, Pannikám.

— Tessék csak letenni az asztalra — s Valika néni, Pannikák szomszédasszonya, leteszi a papírt. Ha majd befejeztük a beszélgetést, kis Panni, aki alighanem a legfiatalabb tanácselnök, átnézi aláírja.

Szöke Mária

Kalandok és figurák

A 25. éve elhunyt Balázs Bélát idézte a televízió: *Kalandok és figurák* címmel mutatta be négy karcolatából készült tévéjátékot.

Az első három történetnek (*A kis Janette*, *A szélhámos*, *Kanizsa messze van*) van egy azonos szereplője, a Vendég, Sinkó László alakította. A megvezéssel elszemélytelenített hős mégis nyilvánvalóan a legszemélyesebb „információt” közvetítő számunkra Balázs Béláról, hiszen ő az író — hol Párizsban, hol Budapesten, hol Németországban, a furcsa, érzelmes történetek színhelyein. Talán a karcolatokban felelhető sok személyes utalás indította arra a műsor készítőit (dramaturg: Katkó István, rendező: Horváth Tibor), hogy a költő és filmesztéta halálának évfordulóján ezúttal ne versekkel, hanem e miniatűr lírai történetekkel tiszteljenek emléke előtt. Arra pedig Sinkó László művészléte lehetett a garancia, hogy a nézőtábor közelebbi ismerettségét is köthessen Balázs Bélával, és a műsor is kellemesen szórakoztató legyen.

A három karcolat három véletlen találkozás története, a Vendég három nővel megérett kalandja. Minden furcsaságuk, nem mindennapi-ságuk ellenére tulajdonképpen mégsem ezek a konkrét találkozások az érdekesek, hanem a helyszínek, a környezet, ahol lejátszódnak. A korabeli francia, német és

magyar világ hangulata, Balázs Béla-látta különbözőségük ugyanis benne foglalattik a szűkszavú mesékben. És ez jellemző — a választott módszer szokatlansága révén is — hatásosabb, mint némely komoly hangvételű, tényeket-adatokat sorakoztató ismertetés. A párizsi könnyed-ironikus hangulat és a komolyabb-kimértébb németországi kaland után a hazai fővárosban történt találkozás komor, már-már drámai atmoszférájának érzéketlenségét elsősorban Sinkó vállalta magára. Jórészt szavak nélküli, gesztusokat is visszafogó, mégis sokszínű alakítással, a televízióban jól érvényesülő kifejező mimikai játékokkal. Jani Ildikó volt méltó partnere, és a *Maár Péter és a kis Erzi* című részben szereplő Tolnai Klári.

Két, figyelmet érdemlő sorozat is indult pénteken, amelyek folytatását érdeklődéssel várjuk. A *Gondolatok a hétköznapokról* című filmsorozat egy VIII. kerületi háztömb lakóit, mindennapi életüket mutatja be. Háromrészes tévéjátékot készítettek Gyurkó László Ifj. és Petrov ihletése nyomán írt *Aranyborjú* című művéből, amelyben Osztap Bender és társai a magyar valóságba „áttelepítve” folytatják a hajszát a milliókért.

Sulyok Erzsébet

Két, figyelmet érdemlő sorozat is indult pénteken, amelyek folytatását érdeklődéssel várjuk. A *Gondolatok a hétköznapokról* című filmsorozat egy VIII. kerületi háztömb lakóit, mindennapi életüket mutatja be. Háromrészes tévéjátékot készítettek Gyurkó László Ifj. és Petrov ihletése nyomán írt *Aranyborjú* című művéből, amelyben Osztap Bender és társai a magyar valóságba „áttelepítve” folytatják a hajszát a milliókért.

Sulyok Erzsébet

Versünnepe a JATE-klubban

Weöres Sándor és Károlyi Amy voltak a fiatalok vendégei a tudományegyetem KISZ-klubjában csütörtökön este megrendezett versünnepe, amelyen Csernus Mariann mutatta be Weöres *Psyché* című versikluszából összeállított, egész estét betöltő műsorát.

A „hajdani költőnő írásait” tartalmazó kötet megjelenése olyan esemény volt a magyar szellemi életben, amely sem a költőket-írókat, sem a közönséget, de fő-

ként a kritikuskokat nem hagyta közömbösen, így vagy úgy, de mindenkit szenvedélyes állásfoglalásra késztetett. Mindenesetre az akkor kibontakozott vitából is kiszűrhetők a Weöres-mű vitathatalan értékei, szépségei. Ezek közül szinte valamennyi „jelen volt”, sőt felfokozottan érvényesült, tisztán és egyértelműen ragyogott fel Csernus Mariann értő előadásában. A válogatás, a monodrámra szerkesztés abban segítette Csernus Mariann, hogy hangsúlyozottan a mához, hozzánk szülő tartalmazat közvetítsen. Másrészt megtalálhasa az alkalmakat, hogy művészléte eszközeivel kifejezze saját gondolatvilágát-élményét is. Így aztán olyan sokszínű, hatásosan játékos előadói megoldásokban és intellektuális elemekben is bővelkedő előadás született, amely méltán aratot nagy sikert.

S. E.

A Juhász Gyula Művelődési Központi Amatőrfilm Klubja

és a Csongrád megyei Továbbképzési és Módszertani Intézet 1974. MÁJUS 3-ÁN, este 7 órakor a XXI. Országos Amatőrfilm Fesztivál díjnyertes filmjeiből

bemutatót rendez

Bemutató helye: Módszertani Intézet klubterme, Deák F. u. 16.

X

Értesítés

A DELEP értesíti a lakosait, hogy a Tabán utcai óvodához csatlakozó Fecske u. járda alatt levő földkábelt 1974. április 25-én

feszültség alá helyezte!

Mindennemű rongálás tilos és életveszélyes.